

[Carl Petersen.]

mere end det, der er regnet som Eksportpris. Skønt jeg selv mener og ogsaa ved første Behandling gav Udtryk for, at Eksportprisen vil blive mere end de 4 Kr. 46 Øre, saa vilde vi gaa med til denne Forhøjelse, naar der til Gengæld kunde opnaas Enighed om en Ordning, hvorefter Foderkagerne kunde billiggøres, saaledes at det mindre Landbrug her fik den største Fordel. En saadan Ordning har vi ment nødvendig, dels for at det Kvantum Oliekager, som Regeringen mener det forsvarligt at stille til Raadighed, kommer ned i et saadant Prisleje, at alle, som med Fordel kan anvende dem, ogsaa kan købe dem og dermed være med til at forøge Produktionen, og dels har vi ment det nødvendigt med en saadan Ordning for at skaffe en Udligning i den skæve Fordeling af Indtjeningsmulighederne, som Regeringens Forslag vilde medføre med Hensyn til de forskellige Landbrugsgrupper, saaledes at det mindre Landbrug faar en større Part, end det ellers vilde faa efter Forslagets Beregning. Vi foreslog, at der ydedes et Beløb til Nedsættelse af Prisen paa Oliekager, saaledes at Staten dækkede den Pris, der gennemsnitlig var over 40 Kr. pr. 100 kg., dog højst med 20 Kr. pr. 100 kg. Ordningen skulde endvidere være saadan, at der kun blev givet Tilskud til de første 150 kg. Oliekager pr. Ko og højst til 1000 kg pr. Ejendom.

Vi havde Grund til at tro, at i hvert Fald enkelte af Partierne vilde have støttet et saadant Forslag, idet Ordføreren for Det radikale Venstre, det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, berørte Spørgsmaalet allerede ved første Behandling; det havde ogsaa ogsaa været i det ærede Medlems Tanker. Men der var inden for de andre Partier væsentlig Interesse for dette Forslag, vistnok væsentlig ud fra den Betragtning, at man ikke vilde være med til at give en Særstilling til Husmændene, som det ogsaa fremgik af det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrups Fremstilling for et Øjeblik siden; han mente, at Husmændene vilde blive fornæmede eller i hvert Fald kede af det, hvis man traf en saadan Ordning. Derimod mener man formentlig ikke, at Husmændene vil blive kede af det, fordi Godsejerne faar 7 000 Kr., hver Gang de selv faar 500 Kr., for saadan virker Forslaget. Det er ganske vist udregnet paa Grundlag af Priserne 5 Kr. og 3 Kr., og nu er Priserne, hvis Ændringsforslagene vedtages — og det bliver de vel — sat lidt ned, men nogen stor Forskydning i Virkningerne kan det næppe give.

Jeg omtalte ved første Behandling Landøkonomisk Driftsbureaus Tal for 1945

omregnet til de Priser, som Eksportprisen vilde give, og de Priser, som Forslagets Tal vilde give. Da Landøkonomisk Driftsbureaus Gennemsnitstal ganske naturligt maa blive for store, fordi de kun drejer sig om Gennemsnittet inden for det bearbejdede Omraade af Landbrugsregnskaberne, har jeg ladet Statistisk Departement omregne Tallene for at faa maaske et andet Grundlag, idet Departementets Gennemsnitsstørrelse af Landbrug bliver ført betydeligt længere ned, og derved vil Gennemsnitstallene selvfølgelig blive forandret. Men det, der er afgørende i denne Forbindelse, er, om Udsvingene fra Eksportprisen til Lovforslagets Pris er de samme, og de viser sig at være de samme paa 100 Kr. nær hist og her. For Husmændenes Vedkommende viser det sig efter Departementets Opgørelse, at med Hensyn til Eksportprisen Tal, hvor vi har regnet med 4 Kr. 50 Øre og 2 Kr. 60 Øre for henholdsvis Smør og Flæsk, er de alle paa 3 300 Kr., efter Forslaget vil de komme op paa 3 800 Kr.; det er altsaa de 500 Kr., som jeg ogsaa nævnedes dengang. For Mellemgruppen er Tallene 7 800 Kr. og 9 800 Kr.; det er en Forskel paa nøjagtig 2 000 Kr., og jeg havde dengang 2 200 Kr. For de store Brugs Vedkommende var Tallet efter Eksportprisen 12 600 Kr. og efter Forslaget 19 800 Kr.; det vil sige en Forskel paa 7 200 Kr.; der havde jeg et mindre Tal. Altsaa, Tallene holder, idet de hele Tiden gaar nedefter, men Afstandene mellem Eksportprisen og Forslagets Tal, 5 Kr. og 3 Kr., falder meget nøje sammen, saaledes at det er rigtigt, at Husmanden faar 500 Kr. og Godsejeren 7 000 Kr. Det er formentlig det, man har ment, Husmændene vilde blive saa kede af at blive gjort bekendt med — eller glade for, hvad man nu vil sige.

Vi maa beklage, at de samarbejdende Partier ikke har villet støtte os i vore Bestræbelser for at opnaa en større Lighed i Indtægtsmulighederne inden for de forskellige Grupper. Vi har, ligeledes ud fra den Betragtning, som jeg her har gjort gældende over for Smørret, skitseret en Ordning, hvorefter der forlods stilledes et Kvantum til Raadighed for det mindre Landbrug af eventuelt importeret Foderkorn til en Pris som den, der skal betales for Tildelingskorn i Henhold til Kornlovens Bestemmelser, dog at der højst skulde kunne ydes et Tilskud paa 20 Kr. pr. 100 kg. Saa har vi ment det rigtigt i den Forbindelse ogsaa at nævne, at vi, hvis vort Forslag havde kunnet gennemføres, vilde have ladet Landbrugsministeren bestemme Reglerne for Tildeling efter Indstilling af De samvirkende danske Hus-